

ningskunsts skønneste Værker, den maa der derfor ikke røres ved, men det er ejendommeligt at se, at Spirmodstanderne, ogsaa de unge Arkitekter, i et givet Tilfælde kunne tillade, at der røres ved den, nemlig hvis der udskrives Konkurrence. I saa Fald maa der nok sættes et Spir paa Kirken, kun ikke dette, som der her er Tale om.

Det samme Forhold kommer frem i den Pjece af Murmester Fusing, som er omdelt paa Medlemmernes Pladser. Han fremsætter en Mængde Betæneligheder, man faar Indtryk af, at han i særlig Grad er i Besiddelse af Betænelighedernes Naadegave, men hvis man bliver stikkende i Betæneligheder, kommer man ikke nogen Sinde til at handle. Da jeg læste denne Pjece med den Sympati, som man faar for en døende Fægter, om jeg saa maa sige, mindedes jeg et Eventyr fra min Barndom om den Pige, som, da hun var nede at tappe Øl, kom i Tanker om, at hvis hun en Gang fik et Barn, og det kom ned og tappede Øl og faldt i Tanker, og Spunsen gik af denne og de andre Tønder, kunde Barnet drukne, og medens hun stod i disse Overvejelser, løb Øllet ud. Der er Betæneligheder ved alt, undtagen maaske ved intet at gøre, men ved at handle er der altid Betæneligheder. Ved det at leve er der Farer som ved det at handle, men alligevel er Fødselsdagen nu en Gang bedre end Begravelsesdagen. De handlende Mennesker skære tværs gennem Betænelighederne, og de gøre bedre, selv om de ogsaa skulde gøre noget galt, end de, som blive stikkende i Betænelighederne. Murmester Fusing slutter med at sige: Hvis galt skal være, saa lad os faa denne Konkurrence. Det er noget, som jeg for mit personlige Vedkommende kunde ønske, men der er saa meget, som jeg personlig kunde ønske. Hvis det var mig, som havde at gøre med disse Penge, som Brygger Jacobsen skænker, kunde jeg tænke mig alt muligt andet, jeg kunde foretrække, frem for dette Spir, men det er ikke det, der er Spørgsmaal om. Der er heller ikke længere Spørgsmaal om en Konkurrence, som altsaa ogsaa jeg i og for sig kunde ønske, men Spørgsmaalet er: Vil De tage mod den Gave, som her foreligger, eller vil De ikke? Det er overfor dette Spørgsmaal, vi staa, de andre Muligheder er det ørkesløst at debattere.

Der bliver sagt fra Spirmodstandernes Side i den Adresse, der ligger her paa Tingets Bord, at Frue Kirke, som den nu staa, er et Minde om et flittigt Arbejde

til nyt Liv i nøjsomme, enkle og strenge Former. Det er sandt, men er der nogen Grund til, at vi altid skulle blive staaende ved den Tarvelighed, naar vi have Evne til at gaa frem til større Rigdom, er der noget mærkeligt i, at vi i vore Dage ikke ville blive staaende ved dette Tempel med et Kors, som ikke passer til Bygningen, hvor kønt det end ellers kan lyse ud over Byen, naar vi have Mulighed for at faa et Spir med et Kors, som rager op over det hele? Der vil ved Opførelsen af det Spir lyde et *sursum corda*, Hjerterne opad, over hele Hovedstaden, som ikke lyder ved det Kors, som nu staa. Endvidere siges der, at det er et fuldt harmonisk Hjemsted for den Række af Mesterværker, som her huses, af Thorvaldsen, Danmarks navnkundigste Søn. Men ingen tænker jo paa at ødelægge dette Hus, og Thorvaldsens Mindesmærker ville staa der lige saa godt, efter at vi have faaet Spiret som før. Nej, herpaa kan man ikke støtte Modstanden.

Men saa mene Underskriverne, at dette Spir er en tvivlsom Pynt. For dem er det ikke andet end en tvivlsom Pynt, men for os, som ere for Spiret, er det meget mere. For os er det noget i den Retning, som Brygger Jacobsen selv har udtalt i sit Gavebrev, hvor han taler om, at det, han vil, er „at plante Korset højest over vore Hoveder“, det er det, det bliver, naar vi faa dette Spir. Det er ikke dette Kors, som nu staa der, men et Kors, som staa højt oppe paa dette ranke Spir, han vil have; han vil „give vor Hovedstads historiske Midtpunkt et arkitektonisk Mindesmærke, som fjernt og nær vil drage vore Øjne til sig og adle vor By for vort Syn.“ Men dernæst vil han „genrejse Spiret for at udslette det sørgelige Minde om den største Ulykke, som vel nogen Sinde har ramt vort Land, og som det kullede Taarn bestandigt og pinligt minder os om“. Det er storladne Udtryk for en storladne Tankegang. Jeg synes, at det er urigtigt at tale om 1807 som det værste Aar i vor Historie, men det er ikke det, det kommer an paa her. Folk, som tale med Kraft og Storladenhed, springe ofte over det nøjagtige, og de storladent anlagte Mennesker give sig let Blottelser, velkomne Blottelser, som der altid er nogen, der vil falde over. Jeg begriber saa godt, at Brygger Jacobsen en Gang, da han mødte al denne Modstand, sagde: Saa sender jeg det hele til Stockholm. Der er ikke Tvivl om, at det svenske Folk, som synes at have Sans for denne Storladenhed, vil skønne paa en saadan Gave, naar vi ikke kunne. Her